

Jestliže však dle toho, co bylo právě řečeno, zjištění řádného svolání schůzí — které spatřovati jest v protokolech o nich sepsaných — provedeným řízením vyvráceno nebylo, a tím vzat podklad jediné námítce, o níž se tvrzená neplatnost usnesení opírá, jeví se závěr žal. úřadu, že ona usnesení se stala platně, v souhlasu se spisy i s provedeným řízením. Bylo proto stížnost zamítnouti, aniž se musel nss zabývati otázkou, stalo-li se usnesení z 9. prosince 1920 o převodu válečných půjček na B-ckou záložnu platně, a dále, jaký význam by snad tomuto usnesení pro posouzení sporné otázky mohl býti přiznán. Rovněž nepokládal nss za daného stavu věci za nezbytno uvažovati o tom, zdali by i neplatnost sporných usnesení o sobě odůvodňovala nárok st-lů na vyloučení položky na zúrokování zápůjčky z obecního rozpočtu.

Č. 3510.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Církevní věci: Židovská náboženská obec jako zcizitelka nemovitostí nepožívá osvobození od dávky z přírůstku hodnoty podle § 2, č. 3 dávk. řádu z r. 1920.

(Nález ze dne 23. dubna 1924 č. 7035).

V ě c: Náboženská obec židovská v J. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: Trhovou smlouvou z 19. listopadu 1920 prodala náboženská obec židovská v J. manželům Adolfu a Marii N. ve St. dům č. p. 24, chrám židovský ve St. se stavební parcelou č. k. 47 a zahradou č. k. 208/5. Platebním rozkazem inspektorátu pro zem. dávky v Praze z 2. srpna 1922 byla náboženské obci podle nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. z tohoto převodu předepsána dávka z přírůstku hodnoty celkovou částkou 3220 K 86 h. Stížnost do tohoto rozkazu podanou a namítající, že převod podle § 2 č. 3 a 4 cit. nař. jest od dávky osvobozen, protože zcizitelka ze strženého obnosu založila fond k udržování židovského hřbitova ve St., zamítl zsv z těchto důvodů:

«Fondy a ostatní v § 2 dávk. ř. z r. 1920 jmenované subjekty požívají osvobození od dávky z přírůstku jenom tehdy, vystupují-li jako zcizitelé (odst. 1) anebo nabyvatelé (odst. 2) nemovitosti. Z uvedeného vysvítá, že daný převod nelze osvoboditi od dávky, neboť fond k udržování židovského hřbitova ve St. jest tu pouhým příjemcem stržené částky, kterážto okolnost jest pro vyměňování dávky naprosto bezvýznamna».

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Jak vysvítá z předpisů § 2 nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb., váže tento předpis osvobození od dávky z přírůstku hodnoty na určitou kvalifikaci prodávajícího a přiznává je v odst. 1 č. 1—3 státn, zemi, okresům jako samosprávným subjektům právním, pak obcím a osadám. Z tohoto způsobu vypočtení privilegovaných korporací je na první pohled patrné, že pojem »obce a osada« pod č. 3. znamená toliko korporace místní samosprávy ve smyslu ob. zřízení a nikoliv náboženské obce israelitské, které jsou souhrnem osob přiznávajících se k náboženství israelitskému

a mají za účel toliko pečovati v rámci hranic státními zákony vymezených o potřeby náboženské svých členů (sr. zák. z 21. března 1890 č. 57 ř. z.).

Kdyby byl zákonodárce chtěl osvoboditi od dávky i obce tyto, bylo by bývalo nezbytno, aby tak učinil výslovně, právě tak, jako v cit. č. 3 výhodu tu přiznal výslovně i školním okresům a obcím. Správnosti tohoto výkladu svědčí i okolnost, že do § 2 cit. nař. ustanovení č. 5 § 2 dřívějšího dávkového řádu z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. čes., podle něhož od dávky osvobozeny byly »chrámy, obročí a obce z á k o n e m u z n a n ý c h c í r k v í a s p o l e č n o s t í n á b o ž e n s k ý c h« po-
jato nebylo.

Stížnost opírá svůj nárok na osvobození od dávky též o předpis č. 4 cit. § 2, dovozujíc, že není zapotřebí, aby fondy musely pod svým jménem býti zciziteli, nýbrž že stačí, když zcizení týká se jmění dobročinnému a všeužitečnému účelu věnovaného a obcí spravovaného.

Podle úvodní věty odst. 1 § 2 přiznává dávkový řád osvobození od dávky dále vypočteným korporacím a osobám jako zcizitelům, tedy i nadacím a fondům (č. 4) jen pokud tyto jsou zciziteli.

Že by však v případě, o němž jde, byl býval zcizitelem fond k udržování hřbitova ve St., jest vyvráceno spisy. Neboť podle obsahu tržní smlouvy dané v J. dne 19. listopadu 1920 zcizila dům č. k. 24, chrám židovský ve St., se stavební parcelou č. k. 47 a zahradou č. k. 208/5 náboženská obec židovská v J. Dávkový řád pak nemá ustanovení, podle něhož by od dávky byly osvobozeny převody nemovitostí tehdy, když kupní ceny se použije na zřízení fondu nebo nadace ve smyslu cit. bodu 4.

Z těchto úvah bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3511.

Pozemková reforma: I* Posuzování, jsou-li splněny podmínky dle § 3 a) zák. zák., musí se díti vždy s ohledem na celý objekt, za jehož vyloučení ze záboru jest žádáno. — II* Objekt, o němž může státní pozemkový úřad rozhodovati, jest onen celek, jež majitel v žádosti své dle § 3 a) zák. zák. jako hospodářskou jednotku označil. — III. Samostatnost objektu podle § 3 a) zák. zák. není vyloučena tím, že výnos z něho splývá v jedno s výtežky ze zabraného majetku téhož vlastníka.

(Nález ze dne 23. dubna 1924 č. 7131.)

Prejudikatura: Boh. 931, 1133 adm. a jiné.

Věc: Hugo S. R. v R. (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (sen. pres. v. v. R. Vyšín) o vyloučení objektů ze záboru.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud neuznáno na vyloučení skalského mlýna v T., zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Třemi podáními žádal Hugo S. R., velkostatkář v R., za vyloučení řady nemovitostí ze záboru po rozumu § 3 a) zák. zák. z jeho